

Đặng Mai Lan

Sang Mùa

Những nắm đất và những cánh hoa cuối cùng đã ném xuống lòng huyết. Huyết đã lấp. Những người khách đến đưa đám đang lục tục kéo nhau về. Một người đàn ông đứng tuổi, đại diện trong giòng họ của người quá cố, đứng ngay cửa nghĩa trang cảm ơn từng người đã đến tiễn đưa thân nhân của họ về nơi an nghỉ cuối cùng.

Tôi đứng nấn ná dưới một bóng cây. Tôi chưa muốn bước đi vội. Dù thế nào tôi cũng phải chờ gặp Phiên để chào anh về. Anh đang đứng với một nhóm người, có người tôi quen, có người tôi không quen. Dù phần đông bạn của Phiên đều là bạn của tôi. Từ những dây mơ rễ má nào tôi không nhớ nổi nhưng chúng tôi biết nhau gần hết. Một điều ngẫu nhiên khác là chị họ của Phiên lại chơi khá thân với chị ruột của tôi từ hồi còn ở Việt Nam. Người quá cố lại là mẹ của chị ấy. Chị tôi không có ở đây và tôi là người phải đi đưa tiễn. Coi như tôi là bạn của con gái và cháu trai của bà cụ. Nhưng thật sự tôi đến không phải là tình thân của cháu hay con gái bà, tôi quý bà cụ, dù chỉ gặp bà một vài lần. Bà cụ mất vì bệnh tim, vì già.

Lâu lắm rồi tôi mới gặp lại Phiên. Đám bạn của chúng tôi người lấy chồng, kẻ lấy vợ nhưng tôi và anh chưa hề dự chung một cuộc vui nào cả. Sau cuộc chia tay, lần gặp lại này lại trong một đám tang buồn. Có thể vì trong cái

không khí tang chế mà tự nhiên chúng tôi không dám trò chuyện với nhau chẳng? Coi như từ lúc đến đây tôi và Phiên chưa nói với nhau một lời nào hết. Anh chỉ giơ tay vẫy khi thấy tôi đến và anh lắng xăng theo người nhà và những người bạn của anh. Bao giờ cũng thế, lúc nào anh cũng bận bịu.

Mùa gió, gió thật nhiều sáng nay. Tôi sợ gió, sợ nhìn thấy những cảnh khóc lóc nên đứng thật xa, nép mình dưới một tàng cây rộng. Tôi không để ý tới Phiên nhưng tôi có cảm tưởng như đứng đâu đó anh vẫn đang cố để ý tìm kiếm tôi. Từ trước tới giờ anh luôn luôn như vậy. Anh cứ vờ vĩnh lẫn tránh tôi nhưng không có một cử chỉ nào của tôi lọt qua khỏi mắt anh cả. Nhưng thôi, đó là một thời yêu. Bây giờ chắc gì còn, tôi chỉ hay tưởng tượng vơ vẩn.

Người ta bảo tình cũ không rủ cũng tới, không biết có khi nào tôi với Phiên ráp lại với nhau không? Sao tôi nghi ngờ câu nói có âm có điệu này quá. Từ sáng giờ tôi cứ tự chất vấn mình. Tôi có thể một cách tự nhiên chạy ào đến chỗ Phiên đứng. Trong đám tang không thể cười cười nói nói ồn ào Nhưng lúc xưa ở đâu có Phiên là có tôi mà. Tôi với anh chẳng hạp nhau quá hay sao? Trong đám đông này có những người biết chuyện tình cảm của tôi và anh. Tôi nghĩ, chắc họ đang dè bĩu rằng tôi với anh đang kịch cớm, làm bộ né tránh nhau đấy thôi .. Không ai hiểu được cả. Ngay chính tôi, tôi đang tự hỏi sao lòng mình dửng dưng, nguội lạnh.

Tôi và Phiên gần như là những người cuối cùng rời khỏi nghĩa trang. Hình như bất cứ một nghĩa trang nào cạnh nó cũng có một sân cỏ hay một công viên. Người chết cũng cần một nơi trong lành, yên ắng.

Đôi mắt hướng về rừng cây trước mặt, Phiên hỏi:

“Chờng nào em mới về lại dưới ấy? »

Rời khỏi nơi đây tôi sẽ ghé thăm người bạn gái ở gần nhà ga và lấy chuyến tàu vào lúc bảy giờ tối nhưng không hiểu sao tôi lại nói với anh là tôi sẽ về

lúc ba giờ chiều. Chúng tôi đi chậm chậm bên nhau. Đến bãi đậu xe, Phiên cố tình đi chậm lại. Dường như anh đang muốn nói gì đó với tôi. Anh luôn luôn phản ứng hay tỏ bày một cách chậm chạp. Mà nghĩ như thế thôi chứ tôi chẳng tin là anh có điều muốn nói. Giữa chúng tôi lâu rồi, đâu có còn điều gì để nói với nhau. Tôi chết sống, đau ốm thế nào có bao giờ Phiên biết.

“Em không thể về chuyến tàu trễ hơn nữa được sao? Anh sẽ đưa em ra ga nhưng anh muốn chúng ta đi dạo với nhau một chút, có được không? »

Phiên nói và mắt vẫn hướng về phía công viên trước mặt. Tháng Mười Một, giữa mùa thu. Những hàng cây đã đỏ, đã vàng, đã nâu. Tôi qua đây vào khoảng cuối tháng Mười, tôi đã bàng hoàng với một rừng lá nhìn thấy lần đầu, khi ngồi trên chiếc xe car đi về trại tiếp cư. Sài Gòn hình như không có mùa thu. Những mùa thu tôi chỉ hình dung qua tiểu thuyết. Tôi mê mùa thu hơn từ đó và coi như đó là một mùa kỷ niệm, đáng nhớ... Cả hai mươi mùa thu trên xứ sở này, lần nào thu về tôi cũng tự bảo sẽ chụp một cuộn phim dưới lá nhưng chưa bao giờ thực hiện được. Những ngày nắng ráo tôi phải đi làm, khi tôi rảnh rang thì người bạn hứa chụp hình cho tôi lại bận. Hoặc trời lại mưa. Có đêm tôi ngủ, nghe mưa rào rào đập vào cửa kiếng và chỉ qua một đêm thôi, sáng thức dậy đã không còn thấy lá trên cành. Nên tôi đã không có một tấm ảnh nào cả. Phiên thích chụp hình, có thời gian anh cũng tìm tôi sách vở, nghiên cứu về bộ môn nghệ thuật này. Anh nói tôi rất ăn ảnh, anh hứa sẽ chụp cho tôi nhưng rồi cũng chẳng có một cơ hội nào khác. Với hai người yêu nhau, điều này nói ra hơi lạ tai, vì là chuyện quá nhỏ nhặt, dễ dàng, nhưng thực sự là như vậy. Tôi không có nhiều hạnh phúc với Phiên. Tôi cho nhiều hơn là nhận. Và cuộc tình của tôi với anh lại quá ngắn ngủi. Nếu lời rủ rê mời mọc này mà Phiên nói với tôi chừng một năm trước hoặc chừng sáu tháng trước thôi, tôi sẽ sung sướng hạnh phúc biết chừng nào. Khoảng thời gian đó, tôi chỉ mong gặp anh đâu đó, hay nhận được một

cú điện thoại của anh. Nhưng chuyện lớn, chuyện nhỏ. Chuyện nào cũng thế. Tôi luôn luôn sống trong một tâm trạng chờ đợi và mọi sự chỉ đến lúc mà tôi không còn chờ nữa.

Tôi thờ ơ ngó về phía trước.

“Vâng!”

Chúng tôi ngồi với nhau dưới một băng ghế, khoảng cách không gần, không xa. Nắng thấp bàng bạc trên bãi cỏ hãy còn xanh, trên những phiến lá vàng rực rỡ, trên vai áo Phiên, áo tôi. Nắng cho tôi thấy rõ những sợi tóc bạc của Phiên. Suốt buổi sáng tôi không nhìn anh, bây giờ tôi mới nhận thấy Phiên già đi. Chúng tôi nhắc đến bà cụ, tuổi già và bệnh tật. Phiên hỏi về đời sống, công việc làm của tôi và có những phút thật lâu, chúng tôi cùng im lặng.

Phiên vẫn ít nói như bao giờ và hẳn anh cũng đang tự hỏi tại sao tôi đã không nói nhiều như xưa nữa. Có thể là anh nghĩ tôi đang xúc động khi gặp lại anh chăng?

Tôi cũng không hỏi một chút nào về đời sống của anh, về người đàn bà đi qua đời anh cùng khoảng thời gian với tôi. Tôi chỉ ngấm nhìn anh và trả lời những gì anh muốn biết. Tôi ngấm anh thật đầy chứ, như soi mình trong một tấm gương. Tôi muốn tìm kiếm lại hình bóng tôi trong anh. Cái người đang ngồi đây, bên cạnh tôi. Một thuở, chỉ nghĩ đến thôi là tôi ứa nước mắt.

Người mà tôi đã thức khuya dậy sớm viết không biết bao nhiêu bức thư. Tôi khóc những sáng sớm, tôi khóc những đêm khuya... Có một đêm tôi đau đớn đến độ tôi không biết mình đã làm gì? Nhưng mà tôi đã làm tuột cái vòng ngọc ra khỏi cườm tay. Cái vòng mà khi đeo vào là cả một sự khó khăn, đau đớn. Từ đó tôi đã không đeo cái vòng ấy nữa, tôi cất kỹ một nơi. Tôi không muốn nhìn thấy, nó như một dấu ấn, một vòng vây buồn thảm. Tôi gầy ốm hư hao cũng từ đó. Có ai đó đã nói chỉ có tình yêu mới chữa trị được chứng bệnh của tình yêu. Điều này có đúng không? Tôi đang tự hỏi? Tôi nhìn

xuống bàn tay trống trơn, cánh tay gầy ốm của mình. Tôi không mập ra thêm một chút nào cả, từ lúc xa Phiên. Tôi còn yêu Phiên không? Không. Tôi ngấm bóng tôi, chất vấn tôi và tự trả lời trong những khoảng khắc mà chúng tôi cùng im lặng.

Trên đoạn đường đưa tôi đến sân ga Phiên để một băng nhạc cũ. Có lẽ dính líu đến một kỷ niệm nào đó của anh. Người nam ca sĩ có cái giọng thật ấm nhưng đã về chiều, đang ngân nga rằng .. yêu ai yêu cả một đời, tình những quá khát khe khiến cho đời ta đau khổ cả đời, vì yêu ai mà lòng hằn nhớ..

Câu hát lại làm cho tôi suy nghĩ. Tôi không cố tình kể lể với Phiên về tôi như thế nào nhưng bỗng nhiên tôi bật nói gần như phân trần với anh về con người của tôi lúc này, về cái con người đã mất:

“Lâu lắm rồi em không nghe nhạc, không còn biết những băng nhạc nào mới, hay. Em cũng không còn hứng thú đọc sách. Em khô khan lắm, có lẽ đã già. ”

Phiên vẫn hay cười mỗi khi tôi than già nhưng lần này anh im lặng. Tôi đã già thật. Già đời! Tôi nghĩ như thế.

Đường vắng, không kẹt xe nên chúng tôi đến sân ga có hơi sớm. Dù chuyến Tàu tôi về đã đỗ bến, những người hành khách đã xuống hết không còn ai nhưng phải hai mươi phút nữa tôi mới được bước lên. Dư sức để uống một ly cà phê, nhưng ăn tối thì không thể được. Phiên hỏi tôi trên xe có bán gì không? Tôi có cần mua một thứ bánh trái nào để ăn dọc đường không? Tôi lắc đầu. Đã bao nhiêu biến cố chụp lên đời sống tôi, tôi tưởng mình chết mà vẫn không thể chết được. Làm sao tôi chết nổi với cái bao tử rỗng chỉ trong vòng hơn một tiếng đồng hồ. Tôi ngấm ngấm cười..

Chúng tôi ngồi nhâm nhi cà phê ở cái quán thật tồi tệ. Vì cái quán lớn ở đầu hành lang kia đã hết chỗ. Trước mặt tôi là những băng ghế, dành cho khách ngồi đợi tàu đi nhưng rất toàn những hành khách nằm ngủ nghê lộn xộn. Có

những vỏ chai rượu bia, lẫn lóc, vương vãi giấy rác bấn thủ chung quanh họ. Bóng tối đã ập xuống từ bao giờ. Những con chim bồ câu đã biếng lười, không còn từng bày xà xuống đất mổ nhặt những mẩu bánh vụn. Chúng đã trốn biệt, đã về tổ trên lồng mái cao, rộn ngợp tối tăm. Nhưng chắc chắn là chúng chưa thể ngủ. Trong nhiều tiếng động của người qua kẻ lại, từ loa phóng thanh loan báo những chuyến tàu sẽ rời bến .. Tôi còn nghe rõ lẫn vào đó những âm thanh riu rít. Tôi tưởng tượng những cái đầu tròn trĩnh mượt mà, những đôi mắt bé tí hiền lành .. Lũ chim đang dựa vào nhau ấm cúng trên cao nhìn xuống con người và những cuộc tiễn đưa, hạnh ngộ.

Tôi lại tìm kiếm bóng hình mình một lần nữa nơi tấm gương, Phiên. Bao nhiêu lần Phiên đưa tôi đến đây? Chúng tôi hay đứng nơi kia chờ đợi, để có thể nhìn rõ những giòng chữ, những con số chạy trên màn ảnh điện tử, chuyến tàu tôi về sẽ đỗ bến nào? ... Và tôi làm sao lúc ấy nhỉ? Sao tôi không nhớ gì nữa .. Phải rồi, khi Phiên đưa tôi ra khoảng hành lang chỉ dành cho người đi. Gió lồng lộng. Anh không hôn tôi. Anh cài lại cho tôi chiếc nút trên cổ áo khoác, anh thắt lại tấm khăn choàng cho tôi. Lên tàu rồi thì đâu cần phải kín cổ như thế. Phiên không cường điệu chút nào. Anh luôn luôn làm bất cứ một cái gì đó dù thừa thãi, vô ích, mỗi khi anh xúc động. Còn tôi thì chỉ chực khóc. Bây giờ tôi chỉ nhớ lại là tôi hay khóc. Người đàn ông này đã phải chứng kiến, tâm hồn anh đã sũng ướt trong bao nhiêu trận khóc lóc của tôi. Vậy mà bây giờ tôi thản nhiên. Tôi đang múc từng thìa chocolat nóng đưa lên môi mà Phiên gọi cho tôi. Anh vẫn còn nhớ tôi thích uống một loại cà phê có pha trộn bột chocolat, có kem tươi. Anh chân tình, còn tôi chỉ là một kẻ lạc lòng. Yêu ai yêu cả một đời .. Khi yêu Phiên, tôi không nói với Phiên như thế.. Nhưng cũng gần gần như vậy. Tôi nghĩ không bao giờ tôi quên anh. Vậy mà tôi đã quên anh. Tách cà phê làm tôi nhớ nhưng không làm tôi xúc động. Tôi là một người đàn bà vô ơn bạc nghĩa.

Thật sự Phiên có điều muốn nói với tôi.

“Anh mừng khi thấy em có vẻ tươi và khoẻ khoắn ra. Anh tin là em đang hạnh phúc. ”

Tôi bóp tay anh và bước lên tàu. Một buổi chiều, một đoạn đường, một khúc nhạc, một cốc cà phê nóng. Phiên cho tôi chẳng có một ý tình nào cả. Có lẽ lâu rồi anh chỉ cần rút, anh còn mang trong lòng chút trách nhiệm về một thời tôi đã yêu anh quá. Tôi đã khổ sở vì anh quá. Tôi hư hao tàn tạ. Bây giờ anh thấy tôi vui trở lại, anh mừng cho tôi. Ai chứ với Phiên tôi tin là anh nói thật. Nhưng không biết Phiên có hiểu một điều rằng nếu giả thử anh dẹp bỏ hết mọi thứ, tôi quên hết mọi thứ.. Tôi cũng không thể nào quay lại với anh. Tôi và anh không còn tình cũ, rủ rờ nhau.

Tôi hết yêu anh rồi. Đúng không? Không đúng! Cái dấu hỏi lờn vờn trong đầu tôi mãi. Tôi không tìm thấy câu trả lời. Tôi mắng tôi thay lòng đổi dạ và tôi lại không tin mình như thế. Phiên nhìn thấy gì nơi tôi? Trời ơi ..

Tôi nghe ù tai khi con tàu băng qua những đường hầm tối đen như địa ngục. Tôi đang ở tận cùng đáy địa ngục mà sao Phiên bảo tôi hạnh phúc. Hạnh phúc của tôi bây giờ là được yêu một người đàn ông còn tự do, không bị ràng buộc với một người đàn bà nào khác, như Phiên vậy. Tôi không có anh, tôi mất anh từ lâu lắm rồi. Hạnh phúc đâu có dễ dàng cầm nắm. Mất cái này, sẽ tìm được cái khác. Và Hạnh Phúc cũng đâu có thể nhìn thấy, kết luận ở một bề ngoài. Sáng nay tôi đeo kính đen, trang điểm nhẹ nhàng. Tôi chỉ thoa một chút son môi vì sợ gió làm môi se khô nhưng không hiểu sao có một cô bạn thân đã nhìn tôi tinh quái. Cô ấy cười bảo, lúc này nom lại xinh xinh, điều gì đang xảy ra thế? Điều gì đã phát tiết trên chân tướng của tôi mà Phiên cũng nhìn thấy. Nếu như thế thì tội anh quá. Không ai hiểu tôi đã sống ra sao? Tôi là loại đàn bà nào trong cuộc sống này? Tôi còn chưa hiểu được cả tôi nữa cơ mà.

Tàu chạy vun vút. Lòng tàu kín bưng nhưng tôi vẫn như nghe tiếng gió rít phía ngoài. Tiếng lá xào xạc rớt trên những hàng cây dọc hai bên đường rừng. Khu rừng ngày mai chắc đầy những khoảng trống lổc, cây cành tro xương. Mùa Thu sắp đi qua. Buổi chiều trong công viên không biết Phiên có còn nhớ là tôi thích chụp hình với một cái phong vàng thắm sau lưng. Anh đã hứa thực hiện cho tôi và đã thất hứa. Tôi vẫn không có tấm nào cả. Nhưng mấy mùa đi qua, mùa của tôi chắc cũng đã hết rồi.. Tôi không còn mơ mộng để nghĩ tới điều đó.

Bây giờ Phiên đã về đến nhà chưa? Anh đang làm gì, sẽ làm gì tối nay? Những dấu hỏi bật lên trong đầu như một giải đáp cho câu hỏi mà tôi tìm kiếm, thắc mắc cả ngày trời từ lúc thấy lại Phiên. Anh sẽ đi đâu, làm gì tối nay? .. Ngày trước mỗi bận đưa tôi ra ga, tôi vẫn bịn rịn mè nheo, gạn hỏi anh như thế. Tôi không hỏi Phiên khi nãy nhưng tôi tự hỏi mình bây giờ. Tôi còn yêu Phiên nhưng phải chăng những gì tôi đang trải qua là những mặc cảm thâm kín, nó đã khuyên nhủ, ngăn đe tôi rằng đừng mơ tưởng gì đến người đàn ông ấy nữa, tôi không còn xứng đáng .. và chẳng, dù thế nào, trong tôi vẫn còn chút lòng tự trọng. Tôi không thể yêu một lúc hai người đàn ông. Tôi quên Phiên, tôi phải dứt khoát quên Phiên thôi. Ngày nay tôi đã nghĩ đến anh nhiều quá, làm sao có thể bảo là tôi đã hết yêu anh.

Tôi khoẻ khoắn, tươi vui và hạnh phúc .. Hạnh phúc đâu có dễ dàng trong bàn tay của nắm của tôi. Làm sao Phiên biết được tôi đã dính líu tình cảm, thất thân với một người đàn ông đã có gia đình.

Nguồn: Văn Magazine

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 21 tháng 5 năm 2005